

la

L'INSTITUT AGRÍCOLA

Dreccera

núm. 187

Maig-Juny 2021

Revista de la Patronal Agrària de Catalunya fundada el 1851

5€

www.institutagricola.org

EUROPA

és el nostre futur

L'INSTITUT AGRÍCOLA

*Associació d'Empresaris Agraris
Fundat l'any 1851*

Empresaris

4 ECONOMIA

*Fepime: 4t Congrés de la Micro, Petita i Mitjana
Empresa de Catalunya*

6 SERVEI D'ESTUDIS

Resiliència, Digitalització i Sostenibilitat

10 FORESTAL

PEFC Catalunya fa una crida contra el foc

12 RECULL DE PREMSA

*El tomate español "actividad esencial"
en peligro de extinción - Agronegocios*

14 ECONOMIA

*¿Qué repercusión tiene el bloqueo del acuerdo
con China?*

16 ENTREVISTA

*Angel Boixareu, Director General d'Agricultura,
Pesca, Afers Socials i Salut del Consell de la
Unió Europea*

24 LLIBRES

Ramon d'Abadal i de Vinyals

25 TERRITORI

*Taula de Treball per al desenvolupament
econòmic i agrari del Baix Llobregat*

26 ECONOMIA

*Clam empresarial: Sí a l'ampliació de l'aeroport
JT Barcelona-El Prat*

31 EUROPA

*Pla de Contingència per garantir el subministra-
ment d'aliments y la seguretat alimentària a la UE*

FIAT EUROPA

Que es faci Europa

El Tractat de Roma, origen de la Unió Europea, es va signar -com no podia ser d'una altra manera, a la metròpoli de Roma. Sempre capital de l'europeïtat. Per aconseguir el futur no podem oblidar la nostra història.

Europa descansa sobre tres turons, el de l'Acropolis, el del Capitoli i la del Gòlgota. Pensem amb categories mentals gregues, més en concret amb esquemes aristotèlics, exercim el dret com els romans, però l'ètica que informa dret, pensament i moral és cristiana. És natural que la desestabilització d'aquestes arrels provoqui desajustos estructurals, psicològics i operatius en els canals socials, culturals i polítics d'Europa.

El destí d'Europa sempre ha estat la seva capacitat de transcendir cap un humanisme que té les seves arrels en fenòmens de llarga i intensa durada que conformen les arrels cristianes, històriques i culturals d'Europa.

Però la UE comença de forma pragmàtica, el Mercat Comú és una juxtaposició d'interessos econòmics amb lliure circulació de persones i mercaderies. Amb la CEE s'inicia un tímid disseny d'una identitat política i s'alimenta la necessària cessió de sobirania dels Estats a una incipient organització supraestatal. En aquesta fase inconclusa i traumàtica amenaçada avui per trasnuitats nacionalismes i perillosos populismes insolidaris, Europa ha de mantenir la seva essència de ser espai obert i referent cultural.

El Tractat de Roma que hem commemorat, es subscriu amb el record de les dues grans guerres i es pretén assegurar el "primum vivere". Conjurat primer el risc d'una altra confrontació bèl·lica, després intentant major prosperitat econòmica. El primer objectiu sembla aconseguit i el segon arriba a nivells que no s'haurien aconseguit sense unitat.

Ara toca mantenir l'aconseguit i toca treballar el "Deinde philosophare" (després filosofar). Atendre el rescat d'una civilització de principis i valors.

Els descriu amb clarividència, des de Compostela, Joan Pau II el 1982 "L'ànima d'Europa a més del seu origen comú, té idèntics valors: la dignitat de la persona, el sentiment de justícia, llibertat, laboriositat, esperit d'iniciativa, amor a la família, respecte a la vida, tolerància i desig de cooperació i pau".

A Europa s'han fragat la major part de les creacions científiques, artístiques, jurídiques, filosòfiques i espirituals de la humanitat. La declaració sobre la identitat europea insta a redescobrir-se. No romandrà sinó reneix des de la seva genuïtat. Si ho aconsegueix es complirà el vaticini de Madariaga "Llavors l'esperit que guia la història haurà pronunciat les paraules creadores FIAT EUROPA"

la Drecera

Director:

Josep Maria Majó

Redacció, Administració i Publicitat:

Plaça Sant Josep Oriol, 4 -Barcelona 08002

Tel. 93 301 16 36

Fax. 93 317 30 05

E-mail: info@institutagricola.org

www.ladrecera.com

Impressió:

OFFSET INFANTA

Suscripció anual:

30 euros

Dipòsit Legal:

B - 23.784 - 1993

Associada a l':

LA DRECERA expressa la seva opinió mitjançant l'Editorial. Les informacions i opinions expressades en els articles signats són d'exclusiva responsabilitat dels seus autors.

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALA

Fepime celebra el 4t Congrés de la Micro, Petita i Mitjana Empresa de Catalunya

- Sota el lema “**Resiliència, digitalització i sostenibilitat**, les claus per a la recuperació de la pime catalana”, la patronal vol conèixer de primera mà la realitat i les necessitats de les pimes catalanes després d’un 2020 marcat pel pas de la pandèmia de la Covid -19.

Fepime Catalunya, la Federació de la Petita i Mitjana Empresa de Catalunya, ha organitzat el 4t Congrés de la Micro, Petita i Mitjana Empresa de Catalunya que va començar el 23 de febrer i ha finalitzat el 15 de juny a la seu de Foment del Treball acompanyats pels principals actors econòmics de Catalunya, amb la participació de l’Institut Agrícola.

La quarta edició del congrés consta de més d’una vintena de trobades amb 24 associacions territorials i sectorials que, enguany i a causa de la situació provocada per la pandèmia, es celebra per via telemàtica a través de Zoom.

En les sessions de treball que conformaran aquest 4t Congrés de la pime catalana, es pretén establir un diàleg interactiu per abordar les preocupacions de les pimes en aquest context excepcional, així com, debatre sobre possibles accions que puguin facilitar una recuperació empresarial resiliència, digital i sostenible.

Les trobades en les diferents organitzacions estan programades com sessions de treball per recollir les principals dificultats i reptes de les pimes en els diferents àmbits com pot ser, infraestructures, finançament, fiscalitat, innovació, internacionalització, relacions laborals, consum energètic, tràmits administratius, formació o competència deslleial, sempre des de la perspectiva de la pime.

Les associacions que participaran en el IV Congrés de la Micro, Petita i Mitjana Empresa de Catalunya són: ACEB, ACEE, AEBALL, AECE, AIBV, AIJEC, AEP, CECOT, CEDAC, CEDOSONA, CEPTA, CIESC, COELL, FAGEM, FECOM, FEGP, FOEG, Gremi d’Hotels de Barcelona, **INSTITUT AGRÍCOLA**, TEXFOR, UEA, UEI, UIER i UPM.

Les conclusions de les sessions permetran redactar un document que reculli les principals inquietuds de cada sector i territori per millorar l’activitat empresarial.

El passat 19 de maig, l’**Institut Agrícola Català de Sant Isidre** va protagonitzar una nova sessió del 4t Congrés de Pimes de Catalunya organitzat per Fepime Catalunya amb l’objectiu d’analitzar l’estat actual de la Pime catalana i elaborar un memorial de propostes de millora que es lliurarà a les administracions.

L'INSTITUT
AGRÍCOLA
CATALÀ DE SANT ISIDRE

El president de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, **Baldiri Ros**, va destacar la importància que ha demostrat tenir el sector agroalimentari, especialment durant la crisi, reivindicant-se com un sector estratègic que a Catalunya està molt atomitzat i liderat per pimes. *“Els reptes de futur impliquen enfortir les pimes agroalimentàries i que siguin tractores de creixement, innovació i noves tecnologies prestant un servei de qualitat. Variables com la dimensió de les empreses passen a un segon pla, el que és rellevant és produir, crear ocupació i generar valor afegit”*, va assegurar Ros

La sessió de treball va comptar amb la ponència de **Javier Santacruz, Cap d'Estudis de l'Institut Agrícola**, qui va explicar que un dels objectius principals de la política europea és la sostenibilitat per tal de créixer de forma compatible amb la protecció del medi ambient i la mitigació dels efectes del canvi climàtic. *“Les pimes del sector han d'afrontar aquest repte tenint en compte les tres variables de la sostenibilitat: econòmica-ambiental, social i regulatòria”*

Santacruz va assegurar que la sostenibilitat ambiental no és incompatible amb l'activitat empresarial agroalimentària i va apuntar que el sector ha reduït de manera substancial les emissions de gasos contaminants des de 1990. *“L'objectiu de la sostenibilitat econòmica ambiental és que les pimes agroalimentàries siguin rendibles, competitives, independents, estalviadores netes d'emissions i distribuïdores de benestar al territori”*.

En aquesta línia ha assenyalat com a un dels grans reptes de les pimes agroalimentàries catalanes la capacitat de construir un model integrat de serveis agroalimentaris, treballant en xarxa amb altres pimes: *“és prioritari connectar empreses que s'estructurin al voltant d'una cadena de valor que les porti a vendre més a mercats exteriors, amb un valor afegit*

Es tracta de construir mercats integrats i estructurats”. Pel que fa a les dimensions de les empreses, Santacruz ha afirmat que *“la capacitat de la pime d'integrar-se en processos productius de més llarg recorregut i coordinar-se amb altres pimes és més important que la mida de l'empresa. Cal substituir aquest concepte pel de 'networking capability' i adaptar la fiscalitat i la regulació a la necessitat de continus intercanvis entre pimes”*.

Per últim, Santacruz ha definit la resiliència en el sector agroalimentari com la capacitat d'alimentar per mitjans propis i contribuir al comerç global sota els màxims estàndards de qualitat a una població creixent i concentrada en grans ciutats. *“La resiliència és la sobirania productiva. La Unió Europea ha vist que ha funcionat durant la pandèmia, ara l'hem d'enfortir i estar atents a les amenaces”*.

**Veure resum de l'informe en les pàgines del Servei d'Estudis.*

La necessitat de crear xarxes de connexió entre les pimes del sector, la integració dels mercats i l'aposta per una sostenibilitat econòmica i ambiental destaquen entre les principals inquietuds de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre.

Resiliència, digitalització i sostenibilitat:

Les claus per a la recuperació de la PIME agroalimentària catalana

La crisi sanitària ha reposicionat especialment a les pimes en els sectors considerats com a “essencials”, sent un d’ells l’agroalimentari: producció, transformació i distribució de productes alimentaris, sobretot en el pitjor del confinament

Donat aquest nou marc, els elements més importants a considerar són:

- La “triple sostenibilitat”
 - Sostenibilitat econòmic-ambiental
 - Sostenibilitat social
 - Sostenibilitat regulatòria
- Mercat integrat, interconnectat i competitiu
- L’eterna discussió de la “grandària” de la pime: l’impacte de la fiscalitat
- La resiliència: la ‘sobirania productiva’

La “triple sostenibilitat”

Un dels objectius fonamentals de la política europea és la sostenibilitat: com seguir creixent de manera compatible amb la protecció de l’entorn, mitgant els efectes del canvi climàtic. Com han d’afrontar les PIMES agroalimentàries aquest repte?

- **Sostenibilitat ambiental:** la conservació de la naturalesa no és un estat estacionari en el qual no càpiga intervenció humana i tecnològica. La gestió de l’espai natural de forma compatible amb la producció i transformació alimentàries són l’equilibri necessari a assolir.
- **Sostenibilitat social o territorial:** la creació d’un “cercle virtuos” entre sostenibilitat ambiental i econòmica fixa població en el territori, frena els fenòmens de despoblament i la concentració en grans urbs, amb la problemàtica que comporta fins i tot en termes sanitaris.
- **Sostenibilitat reguladora:** la necessitat d’una dinàmica de transició entre el model vigent (PAC basada en 1er pilar, atomització de les explotacions ...) i el futur model implica crear mecanismes de mercat flexibles amb menors costos.

Sostenibilitat ambiental i exercici de l’activitat empresarial agroalimentària no haurien de ser incompatibles. Regulatòriament s’està plantejant com una disjuntiva (“o medi ambient o agricultura”) quan en realitat el sector agroalimentari és part imprescindible per a la mitigació de les emissions.

Des de 1990 (any a què es referència tota la política de canvi climàtic) **les emissions de gasos contaminants de el sector agroalimentari no han parat de reduir-se:** més tecnologia i més promoció dels «embornals naturals» és clau en el procés.

Les pràctiques que més redueixen la petjada de carboni són aquelles en què la PIME agrària té un major protagonisme, sobretot si és una **empresa de serveis agraris o està integrada en una cadena de valor més àmplia.**

Tot el relacionat amb l'**agricultura de precisió, la reducció de pesticides** (que no desaparició) i l'ús de **fertilitzants amb òptims nivells de control**, són clau per aconseguir una reducció d'emissions rellevant.

L'objectiu de la Sostenibilitat econòmic-ambiental és una PIME agroalimentària rendible, competitiva, independent, estalviadora neta d'emissions i distribuïdora de benestar al territori en què opera. El problema fins ara d'haver una PIME agroalimentària poc rendible, endeutada i dependent de subsidis redunda en què la **sostenibilitat ambiental només es pugui dur a terme si hi ha diners públics** pel mig.

Davant aquest repte, la PIME agroalimentària a Catalunya té importants oportunitats sent les més destacades:

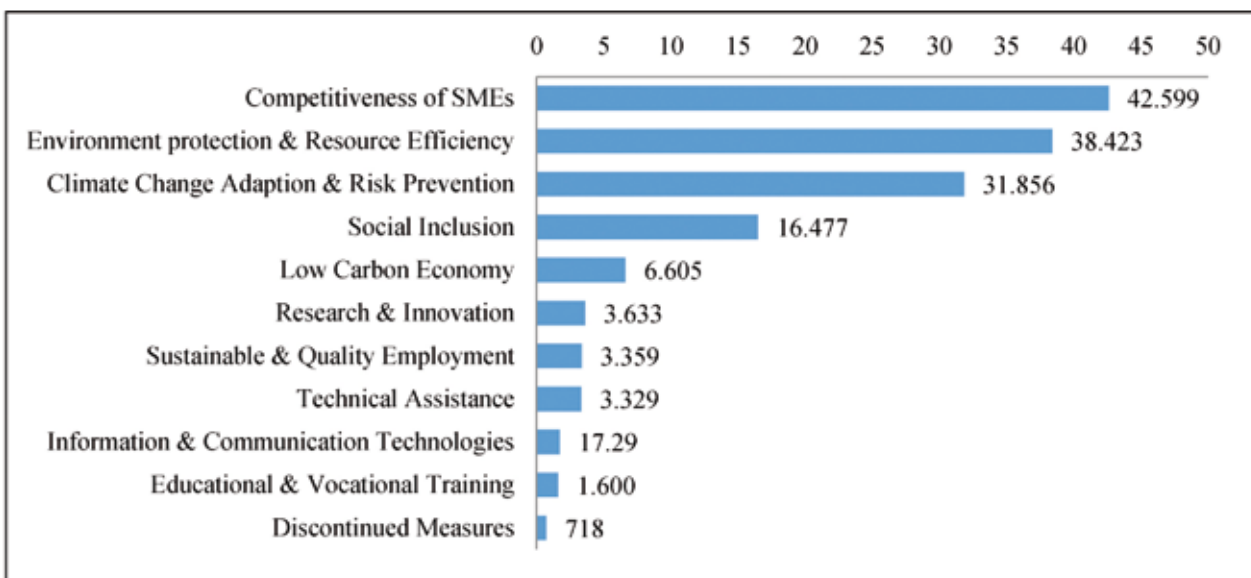
- Construir un **model integrat de serveis agroalimentaris, treballant en xarxa amb altres pimes** dins cadascuna del seu àmbit d'especialització. Reconèixer el paper de les UTEs en el cas de les pimes, comptant amb els mateixos avantatges fiscals i reguladores.

- Enfortiment de el model de '**bioeconomia circular**' a gran escala, potenciant l'ús de mercats secundaris de residus comercialitzables i reconvertibles.
- **Reconversió ecològica** de cultius i processos de transformació, **començant pels menys productius** i escassament tecnificats (no posar en perill la sobirania alimentària).

La **sostenibilitat social s'aconsegueix com a conseqüència del binomi sostenibilitat econòmic-mediambiental** a través de la fixació de població al territori, distribució de la riquesa i elevació dels estàndards laborals i socials.

- D'acord amb el Green Deal, el marc regulador està modificant substancialment enfortir el 2n Pilar enfront del 1r Pilar amb mesures dirigides a enfortir la competitivitat de les pimes agràries.
- Naixement i consolidació de **noves pimes en activitats relacionades amb els embornals de carboni** (LULUCF sector)
- Projectes d'**innovació en col·laboració amb institucions públiques i privades.**

La major partida dels Fons de Desenvolupament Rural en l'anterior MFP 2014-2020 van anar a enfortir la competitivitat de les pimes

Pressupost total 2014-20: FEADER, milions d'euros. Font. Comissió Europea

Mercat integrat, interconnectat i competitiu

Per a la **integració dels mercats** és important una unificació d'estàndards regulatoris, normatives territorials i estímul d'integracions horitzontals i verticals.

Cal, a més, **inversió en xarxes i infraestructures** tan digitals: Fibra òptica, 5G, com hídriques: Regadius

És possible enfortir una economia basada en la PIME? Rotundament: Sí

Més important que la grandària és la capacitat d'integrar-se en cadenes globals de valor, en processos productius de més llarg recorregut i en coordinar-se amb altres pimes en altres branques d'activitat complementàries

El concepte de "grandària" per balanç o compte de resultats ha de ser substituït pel concepte de "*networking capability*": adaptar la fiscalitat i la regulació a la necessitat de continus intercanvis entre pimes àde la fiscalitat directa (cotitzacions) i indirecta (IVA , IIEE, duanes ...)

La resiliència: la sobirania productiva

El concepte 'resiliència' té una traducció senzilla en el sector agroalimentari: la capacitat d'alimentar per mitjans propis i contribuir al comerç global amb aliments sota els màxims estàndards de qualitat a una població creixent i concentrada en grans ciutats

Conclusions

- Cal defensar una **agenda reformista per a les PIMEs catalanes** en el sector agroalimentari, amb l'objectiu de crear un hub agroalimentari potent al sud d'Europa
- **La gestió sostenible dels recursos comença per aquelles empreses més ancorades en el territori**, millor coneixedores de la realitat i que necessiten treballar en xarxa per absorbir la innovació tecnològica.
- No es tracta d' "inventar la roda" a curt-mig termini en el teixit productiu agroalimentari: es tracta d'**impulsar un sector potent econòmicament que atregui als joves**, distribueixi millor tant el territori com la riquesa produïda i generi pols d'innovació propis que siguin referència a nivell europeu.

Stop al foc ! Tu en tens la clau !

Entre tots podem prevenir els grans incendis forestals !

**Treballem per protegir el bosc,
i ho fem pensant en les persones**

En qüestió d'hores, per un descuit o una negligència, podem provocar un gran incendi forestal, provocant pèrdues milionàries tant per la propietat forestal com per al conjunt de la societat que es beneficia dels múltiples i valuosos serveis que n'ofereixen els boscos catalans.

**NO FEU CREMES
DE RESIDUS
AL JARDÍ**

**NO LLENCEU COETS,
PETARDS I/O FOCES
D'ARTIFICI**

**NO LLENCEU
BURILLES ENCESES
NI LLUMINS**

**NO UTILITZEU
BARBACOES
NO AUTORITZADES**

**NO DEIXEU
ESCOMBRARIES
NI DEIXALLES
AL BOSC**

PEFC Catalunya fa una crida a la ciutadania a implicar-se activament en la campanya de prevenció d'incendis forestals

STOP AL FOC! TU TENS LA CLAU!

El 15 de juny ha començat la prohibició de fer treballs forestals que generen restes vegetals tret que es disposi d'una autorització expressa. Tota la cadena de valor del sector forestal és perfectament conscient que tot i els darrers anys han estat favorables a Catalunya des del punt de vista de la poca superfície forestal afectada per incendis aquesta situació pot canviar en qüestió hores per un descuit o una negligència, provocant pèrdues milionàries tant per la propietat forestal com pel conjunt de la societat que es beneficia dels múltiples i valuosos serveis que n'ofereixen els boscos catalans.

La gestió forestal sostenible portada a terme pels propietaris públics i privats de poc servirà si els boscos acaben sent consumits pels incendis en poques hores. Els incendis forestals, a més de provocar la desforestació i pèrdua d'hàbitats, són també responsables del 20% de les emissions de diòxid de carboni que es produeixen a conseqüència de l'activitat humana.

Des d'aquest punt de vista els membres de PEFC Catalunya volen fer una crida a la implicació activa de la ciutadania i a totes les institucions de la gran importància que té informar de la normativa de prevenció d'incendis forestals per tal de disminuir les conductes de risc.

Treballem per protegir el bosc i ho fem pensant en les persones.

TU ENS POTS AJUDAR! TU TENS LA CLAU!

LA PREVENCIÓ COMENÇA EN CADASCUN DE NOSALTRES!

- No llenceu burilles enceses ni llumins, ni caminant ni per la finestra del cotxe.
- No llanceu coets, petards, focs d'artifici, globus (per exemple fanalets) o altres artefactes que continguin foc en zones de perill, ni que sigui a camp ras, ni en terrenys agrícoles ni, sobretot, en urbanitzacions envoltades per bosc.
- No utilitzeu barbacoes que no estiguin autoritzades. Recordeu que han de ser d'obra i amb mataguspaires.
- Les cremes de residus al jardí estan prohibides, cal portar-los a l'abocador o triturar-los, i en faran compost.
- No deixeu mai escombraries ni deixalles al bosc. Utilitzeu els serveis de recollida i els contenidors adients.

SOBRE PEFC CATALUNYA

L'Associació Catalana Promotora de la Certificació Forestal, PEFC CATALUNYA, va sorgir l'any 2001, promoguda per 19 entitats vinculades al món forestal, integrada per propietaris forestals (públics i privats), indústries de transformació de la fusta i altres sectors com ara: consumidors, entitats conservacionistes, professionals, universitaris... PEFC CATALUNYA és una associació privada sense ànim de lucre inscrita en el Registre d'Entitats de Medi Ambient i Sostenibilitat de la Generalitat de Catalunya, que compta per al desenvolupament de les seves funcions amb el suport de la Direcció General d'Ecosistemes Forestals i Gestió del Medi, i del Centre de la Propietat Forestal, el qual col·labora en l'assistència tècnica.

Membres de la PEFC:

El tomate español, “actividad esencial” en peligro de extinción

Por Ángel Villafranca Lara, Presidente de Cooperativas Agro-Alimentarias de España

El tomate, es un cultivo amenazado. Sus cifras de comercialización son aún muy importantes. Pero, si recorremos la curva de su superficie de producción en los últimos años, o si recordamos, por ejemplo, la experiencia de la judía en Almería, o si analizamos los planes de expansión de Mohamed VI para la hortofruticultura de Marruecos a 2030, da vértigo.

En la actualidad, el principal factor de competitividad de este sector es la competencia de producto llegado desde terceros países, especialmente, desde Marruecos y amparado por el “Acuerdo UE-Marruecos”.

Sus exportaciones coinciden plenamente con nuestro calendario de producción y concurren en nuestro mercado principal (el europeo) en condiciones muy ventajosas. Ello, gracias a unos menores costes de mano de obra, y a la mayor permisividad en el manejo fitosanitario y medioambiental del cultivo en ese país que conlleva también una reducción de costes.

Mientras que las exportaciones de Marruecos a la UE se han más que duplicado en lo que va de siglo, las exportaciones a ese mercado desde Almería, mayor exportadora de tomate española, han caído un 20% en los últimos cinco años.

Las condiciones de exportación desde Marruecos a la UE están reguladas por el “Acuerdo de Asociación”. Éste -en el caso del tomate- conlleva la aplicación de determinadas medidas en atención (teóricamente) a la sensibilidad de este producto y dirigidas a asegurar cierto nivel de preferencia comunitaria: sistema de precios de entrada para definir en su caso derechos específicos; pago de derechos «ad valorem» para las cantidades que sobrepasen el contingente libre de arancel de 285.000 toneladas (que se calculó -teóricamente- para preservar su corriente tradicional de exportación).

Además, este acuerdo prevé una cláusula de salvaguardia que permitiría adoptar medidas en caso de grave perturbación del mercado o perjuicio al productor.

Sin embargo, **la realidad es que ninguna de estas disposiciones está siendo efectiva.** El mecanismo de precios de entrada es ineficaz, en la medida en que no diferencia entre el valor del tomate redondo y las especialidades, con cotizaciones muy diferentes. O sea, no existe en la práctica un precio mínimo garantizado.

El derecho «ad valorem» que se aplicaría a las importaciones que superan el cupo, por una parte, está muy rebajado; y, ni, aún así, existe constancia de que la UE esté recaudando los correspondientes aranceles. O sea, no existe un tope a la entrada sin arancel de tomate marroquí.

Finalmente, a pesar de la grave crisis del sector, debida a la presión de las importaciones, nunca se ha desencadenado la cláusula de salvaguardia. **Es decir, el tomate marroquí entra en la UE a cualquier precio, en cualquier cuantía y caiga quien caiga.**

Como consecuencia de estas circunstancias, la exportación de Marruecos al mercado comunitario -a precios que no permiten competir a la UE- no ha hecho más que crecer en los últimos años, hasta casi duplicar en 2020 el contingente con más de 500.000 t exportadas.

De resultas y al mismo ritmo, los precios en la UE se desploman hasta niveles que no cubren los costes de nuestros productores, el cultivo se abandona, y la cuota de mercado del principal país productor, España, decrece año tras año. Y para mayor gravedad, el traslado de superficies hacia otros cultivos alternativos podría perturbar el equilibrio de éstos.

No digo nada nuevo, ni que no sepamos todos, sector y Administración. **Cada vez que se ha intentado retocar los textos normativos para que la aplicación del régimen de entrada acordado se cumpla, Marruecos ha chistado y la Administración se ha achantado.**

Mirar a otro lado

Desgraciadamente, las instituciones comunitarias y españolas siguen mirando hacia otro lado, y lejos de corregir este agravio, últimamente han añadido otros agravantes.

Primero, **en el marco de la negociación del Brexit, la UE y los Estados miembro han eludido renegociar y recalcular los contingentes de los acuerdos bilaterales de la UE, tras la salida de la UE del Reino Unido, como hubiera correspondido, por coherencia con el criterio que obligó a ampliar dichos contingentes, en el pasado, cuando se incorporaron a la UE nuevos Estados miembro. ¿Por qué? Simple: “no vaya a ser que Marruecos se enfade”, “no vaya a ser que los intereses comerciales de algún Estado miembro se lesionen”. ¿A costa de quién? Del sector hortofrutícola español.**

Segundo, en el momento de desplegar las disposiciones medioambientales derivadas de la “Estrategia de la Granja a la Mesa”, de la que llevamos hablando un año, las iniciativas políticas son asimétricas y absolutamente gravosas para nuestros productores.

Cuando se trata de condicionar la actividad de los productores europeos, imponiendo nuevas exigencias medioambientales, restricciones y sobrecostes, las disposiciones se aplican sin titubeos e inmediatamente, sin previo estudio de impacto y sin tener en cuenta los enormes esfuerzos desarrollados desde hace décadas por el sector europeo para reducir el uso de fitosanitarios o fertilizantes.

Pero, cuando se ha tratado de aplicar el principio de la “Transición global”, (según la cual los países importadores a la UE deberían atenerse a los mismos estándares de producción sostenible que los productores europeos), el ritmo es otro.

Sin reciprocidad

Hemos tenido una prueba de ello muy recientemente, en el marco de la negociación de la futura PAC, cuando se ha planteado legislar al respecto (incluyendo un artículo en los reglamentos sobre la reciprocidad), las enmiendas presentadas para ello han sido desgraciada y rápidamente desestimadas y sustituidas por una “declaración política”, que “insta a la Comisión a que analice las fórmulas que podrían permitir a la UE garantizar que los productos importados cumplen los

estándares europeos”. ¿Por qué? Simple: “no vaya a ser que Marruecos se enfade”, “no vaya a ser que los intereses comerciales de algún Estado miembro se lesionen”, o “que nos aperciba la OMC”. ¿A costa de quién? Del sector hortofrutícola español.

Quiero en esta ocasión no solo llamar la atención sobre el abandono de este sector en concreto, sino la hipocresía de nuestras instituciones. En efecto, con sus declaraciones políticas, la UE -a través del “Pacto Verde” y la “Estrategia de la Granja a la mesa”- se erige en defensora de la agricultura medioambientalmente sostenible en la UE y en el mundo; declara promover el consumo de cercanía y perseguir la garantía de abastecimiento del mercado de la UE sin dependencia del exterior (valor en alza, después del Covid), o reconoce la vulnerabilidad de la renta de los productores europeos y la necesidad de promover el Desarrollo Rural o la fijación de población en las zonas de producción europeas.

Pero, en la práctica, con sus actos, sacrifica a este sector y favorece el desarrollo del cultivo en zonas del mundo, con estándares de calidad social y medioambiental muy inferiores a los europeos. Con ello, **favorece la deslocalización; provoca mayor dependencia alimentaria del exterior y agrava la presión de la actividad agraria sobre el planeta.**

Somos conscientes de las razones geopolíticas que mantienen a las Administraciones públicas -europea, española- maniatadas e incapaces de cumplir con sus propias reglas y principios. **Aunque me pudiera creer que la política de cooperación de la UE con Marruecos beneficia al desarrollo de su población local (y que no enriquece solo a grandes inversores europeos o al propio Rey de Marruecos), ni aun desentendiéndome de las condiciones laborales y medioambientales de la explotación agraria en los terceros países con los que competimos, no puedo aceptar ni entender el abandono de este sector y la falta de coherencia política de nuestros Gobiernos.** Menos aún en estos tiempos en los que todos se han prodigado en alabanzas y atributos hacia nuestro sector (“esencial”, “estratégico”, “resiliente”).

Si solo fuera el tomate... pero la **misma incoherencia y desamparo la resienten las producciones de sandía, o los productores y cooperativas de cítricos que se enfrentan a las importaciones de Sudáfrica y tantos otros.**

Me he referido a la responsabilidad de las Administraciones, pero es necesario poner también el foco en la responsabilidad y la coherencia del comercio, de los clientes y consumidores, para que, en la etiqueta, miren precio y calidad, miren calorías, pero miren también **el ORIGEN.**

¿Qué repercusión tiene el bloqueo del acuerdo con China?

Por Javier Santacruz, Economista.
Jefe del Servicio de Estudios del Institut Agrícola

La paralización de la ejecución del acuerdo de inversiones UE-China firmado en las últimas horas de 2020 por parte del Parlamento Europeo, coloca a la Unión en una posición internacional de mayor debilidad en la reconfiguración de la geopolítica global frente a los bloques americano y chino. Denota ante los socios internacionales falta de criterio a la hora de establecer una postura clara y contundente sobre cómo llegar a acuerdos con China, la cual saldrá de la crisis del 'coronavirus' con un peso 1,5 puntos porcentuales mayor sobre el PIB mundial, llegando a alcanzar el 20% para 2026 según las últimas estimaciones del Fondo Monetario Internacional (FMI).

En el tiempo de descuento para alcanzar un acuerdo para la nueva Agenda Estratégica, la Unión Europea y China alcanzaron un importante acuerdo de inversiones especialmente favorable para la UE, ya que se conseguían dos avances de enorme importancia: por un lado, más facilidades para localizar empresas europeas en China con más margen de maniobra en su gestión y operaciones en el territorio con otros socios locales o extranjeros y, por otro lado, una mayor reciprocidad y mejor juego (menor dopaje) por parte de las empresas estatales chinas a la hora de acometer operaciones corporativas o el acceso a contratos públicos en territorio europeo.

Sin embargo, el Parlamento Europeo por una amplia mayoría de los grupos políticos ha dejado en suspenso la ejecución, anteponiendo un conflicto diplomático de menor rango como es la imposición cruzada de sanciones entre ambas partes a uno de los ejes más importantes de crecimiento, generación de valor y diversificación de la economía europea hacia el gigante asiático. Evidentemente, cualquier país civilizado del mundo tiene que denunciar y hacer todo lo posible por evitar violaciones de los derechos humanos, pero debe hacerlo buscando la coordinación de otros países y las

fórmulas diplomáticas más sofisticadas posibles para ejercer una presión que fuerce en este caso a China a corregir su política no sólo sobre Xinjiang sino también sobre Hong Kong.

La dinámica de sanciones casi nunca lleva a ninguna parte, sentando un precedente económicamente peligroso la Unión Europea al ser el primero en establecer sanciones sobre cuatro oficiales chinos y una entidad, acusadas de masacrar a la minoría uigur. Como era de esperar, la reacción en sentido contrario fue más virulenta: sanciones sobre diez personas, de las cuales cinco son eurodiputados y otras cuatro entidades por encabezar las acusaciones sobre violación de derechos humanos en Xinjiang. De esta forma, la atención se ha desviado de lo verdaderamente importante que es el respeto por ambas partes de los derechos fundamentales sin que se produzcan injerencias extranjeras en las políticas internas de cada país y la articulación de una presión efectiva para cambiar el rumbo de determinadas políticas que sean abiertamente peligrosas como es el caso de Hong Kong.

Como muchas veces suele pasar en Economía, las buenas intenciones (la protección y respeto por los derechos humanos en cualquier parte del mundo) si no se llevan a cabo con las herramientas adecuadas, terminan generando resultados pésimos, donde el remedio termina siendo peor que la enfermedad. Una evidencia empírica sobre la mala elección de herramientas de política internacional que causa graves problemas económicos se encuentra en Estados Unidos. Un estudio de finales de los noventa realizado por el Peterson Institute for International Economics (PIIE) presentado en la Cámara de Representantes, establecía que sólo el 13% de las sanciones impuestas por la nación americana a otros países desde

1970 habían tenido éxito desde el punto de vista de cumplimiento de la exigencia diplomática que se hacía. Con lo cual, se ponía de manifiesto el fracaso de este tipo de decisiones, las cuales redundaban en pérdidas millonarias para el sector exportador.

Tampoco hay que ir muy lejos para ver un caso de fracaso e incoherencia de la política europea utilizando como instrumento prioritario el de las sanciones. Desde 2014, la Unión Europea ha impuesto en varias ocasiones sanciones contra activos e intereses de Rusia (tras los sucesos de Crimea y de Ucrania), mientras al mismo tiempo se negocia una mayor dependencia energética de Moscú. A la política de sanciones le ocurre algo parecido a la escalada de aranceles cuando hay una 'guerra comercial' entre países: es necesaria una retirada simultánea de las medidas antes de sentarse a negociar.

Mientras que este momento llegue, más tarde o más temprano, el bloqueo no puede esconder el avance que el acuerdo de inversiones UE-China supone para países como España. En la última década, España ha reducido su stock de capital en China. En 2012 marcó el máximo de 5.147 millones de euros. En poco más de dos años se redujo a la mitad, para posteriormente crecer hasta los 3.288 millones de euros. Mientras que una parte de las posiciones inversoras españolas se han disipado en escasamente una década, las empresas que han quedado han multiplicado por 6 su cifra de negocios hasta prácticamente superar los 6.500 millones de euros en 2018 (de 1.112 millones de euros en 2007 a 6.474 millones en 2018), según los últimos datos ofrecidos por el ICEX.

En plena tendencia de endurecimiento de China frente al exterior, el acuerdo abre una ventana para una mayor internacionalización de las empresas que necesitan capturar innovación y crecer en mercado en China bajo unas reglas que van convergiendo a las que existen en las relaciones entre países occidentales. Es necesario entender que la relación con China debe estar basada en un proceso de acercamiento progresivo hacia la reciprocidad, siendo este acuerdo el paso más ambicioso dado hasta la fecha por China con terceros Estados. Esto es especialmente importante para la nueva ola política que llega a Europa a través de Alemania, ya que el jefe de la delegación europea de los europarlamentarios es de los Verdes, más que probables ganadores de la Cancillería.

Artículo publicado en El Economista

ANGEL BOIXAREU

Director General d'Agricultura, Pesca, Afers Socials i Salut del Consell de la Unió Europea

Àngel Boixareu Carrera, nascut el 29 de setembre de 1956 a la Pobla de Segur (Lleida). Llicenciat en Dret (especialitat jurídic-econòmica) per la Universitat de Deusto, va ingressar a la carrera diplomàtica el 1981.

Ha ocupat els següents llocs: des de 1981 fins a 1982, director-cap de la Secció de Tractats Multilaterals, a la Secretaria General Tècnica del Ministeri d'Afers Exteriors. Des de 1982 fins a 1985, Conseller Tècnic en la Secretaria d'Estat per a les Comunitats Europees. Des de 1985 fins a 1990, Conseller Jurídic de la Representació Permanent d'Espanya davant les Comunitats Europees. Durant els anys 1990 i 1991 ha estat lletrat del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees. Des de 1992 fins a juliol de 1996 ha estat subdirector general de Coordinació Comunitària per a Assumptes Jurídics a la Secretaria d'Estat per a la Unió Europea. Des d'agost de 1996 fins desembre de 2001 ha estat director general responsable de relacions interinstitucionals, de la informació i la transparència, i del pressupost i l'estatut, a la Secretaria General del Consell de la Unió Europea. Des de gener de 2002 fins a març de 2012 ha estat director general responsable d'agricultura i pesca a la Secretaria General del Consell de la Unió Europea. Des d'abril de 2012 és Director General responsable d'Agricultura, Pesca, assumptes socials i salut a la Secretaria General del Consell de la Unió Europea.

Senyor Boixareu, vostè és un observador privilegiat de com s'està transformant Europa i, en particular, el sector agroalimentari. Com veu la situació actual del sector? Creu que ha sortit reforçat de la crisi del coronavirus?

En general, pot estimar-se que el sector agroalimentari de la UE s'ha mostrat resiliència i reactiu davant les restriccions a la circulació de mercaderies i persones derivades de la crisi de la Covid-19. Encara que en molts estats membres de la UE s'han produït serioses perturbacions en els circuits habituals de l'oferta i la demanda, així com en els patrons establerts de consum i del comerç minorista i la distribució, l'augment de les vendes al detall i del consum domèstic ha compensat parcialment les pèrdues en els serveis alimentaris.

La tendència que es perfila sembla apuntar a un reforç d'algunes orientacions prèvies, com ara l'augment del comerç electrònic, una major demanda d'aliments produïts localment i cadenes de subministrament més curtes, en lloc d'una reorganització completa del sector agroalimentari.

A curt termini, gràcies a la recuperació de la demanda global i a la reobertura dels serveis de distribució alimentaris, prevista una vegada que la campanya de vacunació estigui prou avançada, les perspectives per al sector agroalimentari de la UE semblen ser favorables per al període 2021-2022.

A mig termini, les previsions també són favorables, i així ho van posar de manifest els ministres d'Agricultura dels 27 Estats membres en el debat sobre la situació actual i les perspectives dels mercats agrícoles que va tenir lloc el passat 26 d'abril. En efecte, l'economia de la UE s'hauria de recuperar fins als nivells anteriors a la pandèmia d'aquí a 2023 (així, segons les dades més recents facilitades per Eurostat, enfront d'una caiguda sense precedents en 2020 del PNB de la UE del 6,1 %, el seu PNB hauria de registrar un creixement del 4,2% el 2021 i del 4,4% el 2022), i al mateix temps l'economia mundial hauria d'estabilitzar-se en un creixement anual del 3% d'aquí al 2030, el que augmentarà la demanda mundial i afavorirà les exportacions de productes agrícoles de la UE. Tot i l'estabilitat general actual dels mercats agrícoles, els Estats membres de la UE tenen coneixement dels riscos encara presents, així com de la necessitat d'abordar les conseqüències -en ocasions greus- de l'actual crisi en determinats mercats i regions, així com altres problemes concrets, entre els quals destaquen el Brexit i la necessitat de frenar la propagació de la pesta porcina africana i la grip aviària.

Vostè té una llarga experiència en les institucions europees treballant en l'àmbit agroalimentari. ¿S'atreveiria a fer una valoració de quin ha estat el progrés en aquestes últimes tres dècades del sector a Europa?

La política europea en l'àmbit agroalimentari, articulada a través de la PAC, segueix sent una pedra angular del procés d'integració de la UE. Els objectius fonamentals d'aquesta política comuna, creada a finals dels anys 50 pel propi Tractat de Roma, i el desenvolupament normatiu s'emprèn des de principis dels 60, continuen inalterables. Tot i que la PAC ja no representa els 2/3 del pressupost europeu com passava fins als anys 80, en el nou Marc Financer Plurianual (2021-2027) el seu pes segueix sent considerable, d'aproximadament 1/3 del total, amb una dotació -en preus corrents - de 386.600 milions d'euros (343.940 milions en preus constants de 2018). Cal tenir en compte que això suposa un 0,3% del PNB acumulat de la UE, mentre que en altres països desenvolupats el suport al sector agrícola pot arribar a aconseguir fins al 2% del seu PNB respectiu.

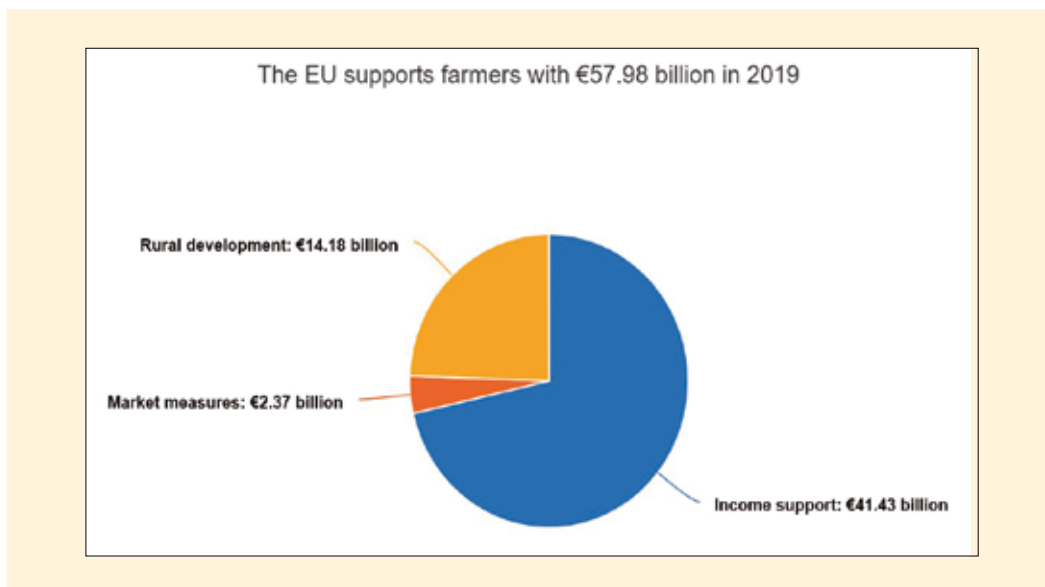
La PAC és, en tot cas, una política en constant evolució, que ha anat adaptant-se als nous reptes i demandes socials. El seu disseny ha canviat de forma significativa al llarg de les tres últimes dècades, al temps que ha intentat adequar-se a un nou escenari internacional caracteritzat per la liberalització del comerç i -almenys fins a l'inici de la pandèmia- la globalització.

A través de quatre importants reformes (1992, 1999, 2003 i el 2013) i una cinquena actualment en curs, el sector agrícola europeu ha sabut posar límit als excedents estructurals d'un model productivista basat en els preus d'intervenció per orientar cap a un sistema de pagaments directes desvinculat de la producció. A més, aquest "primer pilar" de la PAC va ser completat, des de la reforma de 1999, amb un "segon pilar" relatiu a la política de desenvolupament rural

La Comunicació de la Comissió Europea sobre el futur dels aliments i de l'agricultura, de 29 de novembre de 2017, marca el punt de partida de l'última reforma de la PAC, encara sense concloure. Amb el tel·lur de fons actual de la doble transició verda i digital, aquesta nova reforma de la PAC pretén encomanar als agricultors un paper d'agents econòmics clau en la consecució dels objectius mediambientals i climàtics de la UE, a part de reconèixer la missió fonamental que juguen en la provisió de béns públics. Al mateix temps, es busca modernitzar el sector agrícola mitjançant el foment de la innovació i la digitalització en les zones agrícoles i rurals.

En paral·lel, l'actual reforma de la PAC té com a objectiu general, d'acord amb un plantejament més holístic, enfortir el teixit socioeconòmic de les zones rurals, la qual cosa resulta coherent amb les línies directrius polítiques de la nova presidenta de la Comissió Europea, que es refereix a les zones rurals com a part essencial de la identitat i del potencial econòmic de la UE, i amb l'obstinació en curs de la seva institució per definir una visió a llarg termini per a les mateixes.

Des dels Tractats Fundacionals de la Unió Europea, l'agricultura ha estat un dels principals àmbits d'actuació de la política europea, especialment en matèria de 'sobirania alimentària'.

Creu que en els propers anys aquesta sobirania està garantida?

La idea de la "sobirania alimentària" de la UE constitueix, com és ben sabut, un dels objectius bàsics de la PAC des de l'arrencada del procés d'integració europea. L'article 39 del Tractat de Funcionament de la UE contempla, la necessitat de garantir la seguretat dels proveïments, així com subministraments a preus raonables als consumidors.

En plena sintonia amb aquests objectius, la clau de volta de l'actual reforma de la PAC es pot sintetitzar en què el sector agrícola i el medi rural de la UE són decisius per al benestar de la Unió i el seu futur, i el sector agroalimentari europeu un dels principals productors d'aliments del món, al temps que garanteix la seguretat alimentària a 450 milions de ciutadans europeus. Més en concret, l'exposició de motius de la proposta de Reglament sobre Plans Estratègics -que constitueix l'acte legislatiu principal i més nou dels tres que sustenten la reforma en curs de la PAC- assenyala que aquesta nova reforma és plenament coherent amb els objectius de l'article 39 del Tractat, inspirat en la noció de l'auto-suficiència de la UE en qüestió de productes agrícoles i alimentaris.

La voluntat política -expressada al màxim nivell- de seguir consolidant la nostra "sobirania alimentària" en el futur també es desprèn de la "Nova Agenda Estratègica per 2019-2024"

Estratègies com "farm to fork" o "biodiversity" centren l'atenció en el debat d'encaix entre agroalimentació i medi ambient.

Segons la seva opinió, com creu que podria impactar sobre la sobirania alimentària europea bolcar els esforços en agricultura de proximitat, restriccions de fitosanitaris o l'agricultura ecològica?

Segons es desprèn de l'article 5 de la proposta de Reglament sobre Plans Estratègics debatuda en el marc de l'actual reforma de la PAC, un dels seus objectius generals és intensificar la cura de l'entorn i l'acció pel clima, i contribuir a assolir els objectius climàtics i mediambientals de la UE. A la vegada, el projecte d'article 6, sobre objectius específics, detalla la manera d'assolir aquest objectiu general, fent referència, per exemple, a la gestió eficient dels recursos naturals -aigua, terra, aire- i a la protecció de la biodiversitat.

L'ambició climàtica de la PAC reformada (la seva "arquitectura verda") es basarà en tres eixos essencials: en primer lloc, una condicionalitat reforçada, articulada al voltant de dos

fixada pel Consell Europeu el 20 de juny de 2019, on pot llegir-se que la UE ha de seguir fomentant l'agricultura sostenible, que és vital per garantir la seguretat alimentària i potenciar la producció de qualitat.

És interessant destacar que aquests últims mesos el debat, en el pla conceptual, s'està desplaçant des de la noció de «sobirania europea» a la d' "autonomia estratègica oberta", protectora dels ciutadans europeus però no proteccionista enfront de tercers països (així, el punt 3 de les Conclusions de el Consell Europeu d'1 i 2 d'octubre de 2020 diu que "un objectiu clau de la Unió és aconseguir una autonomia estratègica al temps que es manté una economia oberta").

Malgrat totes les incerteses causades per la pandèmia, el balanç de 2020 per al sector agroalimentari pot considerar-se en general positiu, ja que el valor de les exportacions de la UE va arribar als 184.300 milions d'euros (amb un increment de l'1,4% comparat amb 2019), mentre que el valor de les nostres importacions de productes agroalimentaris es va xifrar en 122.200 milions d'euros (el que representa un creixement del 0,5%). Aquestes dades impliquen l'existència d'un saldo comercial favorable per a la UE de 62.000 milions d'euros, amb un augment del 3% en relació amb 2019.

tipus de normes (els "requisits legals de gestió" i les "bones condicions agràries i mediambientals de la terra") i relativa a tres grans àrees (clima i medi ambient; salut pública, sanitat animal i fitosanitat; benestar animal). En segon lloc, els "eco-esquemes" o règims ecològics, dins el primer pilar de la PAC, que constitueixen una de les grans novetats d'aquesta nova reforma, i que serien obligatoris per als Estats membres però voluntaris per als agricultors. I, en tercer lloc, els compromisos mediambientals i climàtics en el marc del segon pilar, fins a un 30% com a mínim de la seva dotació pressupostària.

Al debat, ja complicat de per sí, sobre aquesta “arquitectura verda”, que els 27 Estats membres estaran obligats a assumir quan entri en vigor la nova reforma, ja que quedarà plasmada en actes jurídicament vinculants per a ells, s’ha vingut a sumar aquest últim any, des de la presentació per la Comissió Europea el 20 de maig de 2020, la discussió sobre l’impacte que en les negociacions sobre la reforma de la PAC tenen les Estratègies “de la granja a la taula” i sobre “Biodiversitat” -sobre tot la primera-, les dues peces centrals del Pacte Verd de la UE, però que no tenen com a tals, al no estar encara bolcades en normes jurídiques, d’obligatorietat per als Estats membres. Tal com es pot llegir en el punt 17 de les Conclusions del Consell de la UE de 19 d’octubre de 2020 sobre l’Estratègia “De la granja a la taula”, el Consell es limita a “prendre nota” dels objectius de reducció per als plaguicides, els antimicrobians i els fertilitzants, sol·licitant a la Comissió Europea que “fonamenti en avaluacions d’impacte prèvies, sustentades en una sòlida base científica, propostes legislatives que descriguin els mètodes de càlcul d’aquests objectius”, a més de tenir en compte els “efectes acumulatius de les propostes legislatives”.

D’acord amb el “model europeu d’agricultura”, caracteritzat per la seva multifuncionalitat, sempre s’ha buscat la pluralitat i complementarietat d’enfocaments per salvaguardar la nostra auto-suficiència i sobirania alimentàries, en funció de les circumstàncies i de l’evolució dels mercats. Entre altres lliçons, la pandèmia de Covid-19 ha posat en relleu el paper fonamental que exerceixen les cadenes de subministrament del mercat únic -així com l’escurçament de les mateixes- i la importància d’uns sistemes alimentaris sòlids i resilents.

Cal destacar, en relació amb el Pla d’Acció per al desenvolupament de la producció ecològica, presentat per la Comissió Europea el passat 19 d’abril (i a través del qual es pretén assolir l’objectiu del 25% de superfície agrària reservada per al cultiu ecològic en 2030 fixat pel Pacte Verd), que el Consell “Agricultura i Pesca” de la UE va celebrar un primer debat sobre el mateix el passat 27 de maig, en el qual es va posar de manifest la necessitat de garantir un equilibri entre l’oferta i la demanda. Per la resta, la futura Presidència eslovena del Consell té la intenció d’adoptar Conclusions d’aquesta institució sobre aquest nou Pla d’Acció en el segon semestre del l’any.

En els últims mesos, tant en els mercats financers com en el sector, creix la preocupació per una escalada inflacionista en els pròxims mesos, tenint com a epicentre els béns agroalimentaris.

Creu que és un risc real o, per contra, pot dissipar-se d’acord les cadenes globals de valor es recomponguin?

En efecte, aquestes últimes setmanes torna a estar sobre la taula, tant a Europa com als EUA, el temor a un repunt de la inflació.

En l’Eurozona s’ha passat, segons les últimes dades publicades per Eurostat, d’una taxa de l’1,6% a l’abril al 2% al maig (el salt en la inflació subjacent ha estat de totes maneres més moderat, del 0,7% a l’abril a l’0,9% al maig), sobrepasant per primera vegada des d’octubre de 2018 (i després d’uns mesos d’inflació fins i tot negativa al llarg de 2020) l’objectiu de política monetària del Banc Central Europeu (BCE) d’una inflació per sota -però propera- a el 2%. El principal factor en la pujada de la inflació sembla haver estat l’increment dels preus de l’energia, de l’13,1% en l’últim any, a part de forts augments en el preu de la fusta i dels semi-conductors. No obstant això, els responsables de l’BCE estimen que es tracta d’un fenomen puntual i passatger, vinculat a la reactivació econòmica com a conseqüència de la fi dels confinaments i l’avanç en les campanyes nacionals de vacunació, i que hauria esmoreir el 2022.

Si es tracta dels EUA, ha estat sobretot Larry Summers, antic secretari de l’Tresor durant l’Administració Clinton, que ha agitat la polèmica sobre els riscos d’un reescalfament de la seva economia de resultes, sobretot, de l’ingent pla d’estímul fiscal -per sobre dels 4 bilions de dòlars- previst pel President Biden per als propers anys. En qualsevol cas, la inflació va arribar a un màxim de l’4,2% a l’abril -amb una

inflació subjacent de l’3% -, la més alta en tretze anys, i notablement per sobre de l’objectiu de l’2% de la Reserva Federal. De totes maneres, la majoria dels economistes s’inclina, com a la UE, per la tesi que no estem entrant en una fase d’inflació alta, ja que ara els consumidors comencen a gastar els diners estalviats de manera forçosa durant els mesos de pandèmia, en què es va produir una alteració sense precedents en la composició de l’consum de les llars.

La disrupció de les cadenes globals de subministrament ha estat probablement més acusada en el sector industrial, com ha passat amb els semi-conductors, el que ha arribat a ocasionar interrupcions en les línies de muntatge d’indústries com la de l’automòbil. Pel que fa als béns agroalimentaris, tot i que les últimes dades procedents de la FAO detecten el major augment des de 2011 en els preus de les matèries primeres agrícoles, la Comissió Europea estima (vegeu la seva “Short-term Outlook for EU agricultural markets in 2021”) que és molt probable que l’alça el cost dels pinsos a causa de l’sobtat augment de la demanda mundial duri poc temps, i s’hauria d’estabilitzar una vegada que finalitzin - en particular- les importacions massives realitzades per la Xina per reconstituir els seus ramats porcs

*Per executar les prioritats fonamentals de la legislatura europea (Pacte Verd, digitalització, cohesió territorial ...), Quina creu que ha de ser la posició a ocupar per part del sector agroalimentari?
No creu que hi ha la sensació que el sector primari està abocat a la resignació de complir amb el que se li imposa, sense possibilitat de participar realment en el procés de canvi?*

Crec que l'agricultura europea ha de ser percebuda per l'opinió pública com a aliada fonamental en la lluita contra el canvi climàtic; en altres paraules, com a part de la solució en lloc de com a part del problema. El sector agroalimentari ha d'abraçar la doble transició verda i digital, en què està obstinada actualment la UE com a prioritats fonamentals de la present legislatura europea, no a contrarcor, a la defensiva, com una cosa imposada davant el que només cal l'acceptació passiva, sinó amb un canvi de mentalitat i d'actitud que faci adquirir consciència al nostre sector primari que juga un paper clau en l'atenuació del canvi climàtic i l'adaptació als seus efectes.

A part de la producció d'aliments segurs, d'alta qualitat i nutritius, el sector agroalimentari europeu ha de ser sostenible i defensar el medi natural, per tal de contribuir de manera decidida a aconseguir el principal objectiu del Pacte Verd, o sigui, la neutralitat climàtica de la UE i la descarbonització de la nostra economia d'aquí a 2050 (amb una reducció en l'emissió de gasos d'efecte hivernacle d'almenys el 55% en la perspectiva de 2030), tot això per consolidar el protagonisme adquirit per la UE en l'àmbit internacional com a punta de llança en el compliment dels Acords de París del 12 de desembre del 2015.

De fet, els imperatius d'aquesta doble transició inspiren els objectius generals i específics de la nova reforma de la PAC, segons es desprèn dels articles 5 i 6 de la proposta de Reglament sobre Plans Estratègics. En el text dels mateixos es posa l'accent en l'objectiu, d'una banda, de millorar el desenvolupament sostenible de l'agricultura, els aliments i les zones rurals, intensificant la cura de l'entorn i l'acció pel clima. I, de l'altra, es subratlla l'objectiu transversal de modernitzar el sector agroalimentari a través del foment i la posada en comú del coneixement, la innovació i la digitalització en les zones agrícoles i rurals.

En aquest sentit, resulta clau que els agricultors no es vegin a si mateixos com a víctimes o subjectes passius del procés de canvi, sinó com a actors i interlocutors de la mateixa que facin valer els seus interessos i punts de vista per mitjà de les seves organitzacions representatives. En tot cas, les successives modificacions i actualitzacions de el marc normatiu que regula l'agricultura europea s'instrumenta, des de que es va estendre a la PAC la codecisió entre el Consell de la UE i el Parlament Europeu per mitjà del Tractat de Lisboa que va entrar en vigor l' 1 de desembre de 2009, d'acord amb un complex i exhaustiu procés de negociació entre les institucions europees -amb la Comissió Europea com "facilitadora" i pont per apropar les posicions dels dos colegisladores- al llarg del qual es ponderen i s'analitzen en els més mínims detalls els interessos i posicions en joc.

Davant la nova PAC, i sense ànim de preguntar-li per detalls que probablement siguin confidencials enmig de les actuals negociacions, creu que deixa un espai més ampli per a una menor intervenció sobre preus d'origen i una millor articulació de la cadena alimentària?

Encara que no sabem encara quina serà l'acord final sobre la nova PAC, un dels seus principis inspiradors és el de proporcionar major flexibilitat i marge de maniobra als Estats membres a l'hora de planificar les seves intervencions, en comparació amb la situació actual. A més, convé destacar que, entre els nou objectius específics enumerats en l'article 6 de la proposta de Reglament sobre Plans Estratègics, figura el de millorar la posició dels agricultors a la cadena de valor.

En els temps actuals de negociació de la PAC, ¿pensa que els Estats membres es troben més cohesionats en matèria agroalimentària, o ara la discrepància sobre els grans temes és molt més gran que, per exemple, fa una dècada?

Tot i que el pes del sector primari no és el mateix en els diversos Estats membres, segueix sent un sector econòmic que està present en els 27. Val la pena recordar que, precisament, un dels principis inspiradors del "model europeu d'agricultura" és que l'activitat agrícola ha de ser preservada i mantinguda en tot el territori de la UE, fins i tot en les àrees amb unes condicions naturals menys favorables.

Si bé la UE és avui més heterogènia, sobretot des de la "gran ampliació" de 2004, al meu entendre segueix existint una majoria qualificada (necessària, segons els requisits procedimentals previstos en els Tractats de la UE, per impulsar les successives reformes i canvis en la legislació sobre la PAC) dels Estats membres favorable a que aquesta política continuï ocupant un lloc central en el procés d'integració. El Brexit ha reforçat aquesta tendència, al suposar la retirada de la UE d'un país, entre els grans, menys entusiasta de la PAC. Si alguna cosa posa de manifest l'evolució d'aquesta política des dels anys 60 és que, tot i els diferents interessos en presència, s'acaba trobant sempre un acomodament, una majoria qualificada per prendre decisions en matèria agroalimentària. El fet que, segons es desprèn d'un estudi donat

a conèixer fa escassament unes setmanes per la Comissió Europea, el 36% de la renda agrícola provingui dels dos pilars de la PAC (en concret, els pagaments directes del primer pilar suposen un 26%), contribueix, sens dubte, al manteniment d'aquest consens sobre la PAC.

La PAC és una política complexa, que ha de tenir en compte l'existència, als Estats membres, de diferents estructures agrícoles, condicions naturals i tradicions agronòmiques, així com realitats socio-econòmiques variades de les nostres zones rurals. Tot i així, ha resultat il·lustratiu comprovar, durant l'actual procés de reforma de la PAC, com una majoria dels 27, al temps que ha insistit en una simplificació i reducció de la càrrega administrativa de la PAC, ha cridat l'atenció sobre la necessitat de mantenir el caràcter "comú" de la PAC, preocupats per una possible renacionalització de la mateixa a través d'una aplicació abusiva del principi de subsidiarietat sobre la base del "nou model d'aplicació". Així mateix, la vigència d'un acord de fons majoritari sobre la PAC s'ha manifestat en l'oposició a la introducció del cofinançament en els pagaments del primer pilar.

En aquesta legislatura europea, creu que seran possibles més acords amb tercers estats, de manera que s'estableixin estàndards raonables que evitin el dumping amb els productes agroalimentaris europeus?

El fet que la UE sigui el primer exportador de béns agroalimentaris i el segon importador d'aquests productes en el món posa a les clares de manifest la importància decisiva del comerç internacional, incloses les mercaderies agrícoles, per a la UE. Si es tracta del sector agroalimentari, una queixa que se sent amb freqüència per part dels nostres productors té a veure amb l'absència d'un "level playing field" a escala global, atès que els nostres exigents estàndards de producció (sanitaris, fitosanitaris, socials, mediambientals, de benestar animal) poden posar-nos en un desavantatge competitiu respecte a les importacions procedents de tercers països.

Se sol dir que el multilateralisme, la defensa d'un ordre internacional basat en regles, forma part de l'ADN d'Europa. El "poder tou" de la UE es projecta de forma preeminent en el desplegament d'un poder regulador que abasta nombroses polítiques, entre elles el comerç. El paper de líder global de la UE en aquest terreny explica la seva actuació com "standard setter" o "rule maker", per evitar la seva subordinació a un paper passiu de senzill "rule taker".

La UE porta a terme una permanent activitat negociadora amb tercers estats, que no sembla que vagi a aturar-se en els propers anys, ja es tracti d'acords de lliure comerç en fase de negociació, conclusió o aplicació (Austràlia, Nova Zelanda, Xile, Indonèsia, Japó, Vietnam, Singapur, Mèxic, Mercosur, Corea, Canadà), o bé d'acords sobre indicacions geogràfiques (com el conclòs amb la Xina, quina entrada en vigor ha tingut lloc el passat 1 de març).

La preocupació per l'establiment d'estàndards raonables en aquests acords amb tercers països ha portat a la Comissió Europea recentment a suggerir la inserció en els acords d'un capítol per promoure de manera conjunta amb els nostres socis comercials una transició global cap a sistemes alimentaris competitius i sostenibles, en consonància amb el nostre Pacte Verd, els principis de l'Acord de París de desembre de 2015 i els Objectius de Desenvolupament Sostenible (2030) de les Nacions Unides. En tot cas, si es registra un intent de dumping amb productes importats, la UE pot activar les clàusules de salvaguarda previstes en els acords negociats, a part del recurs possible a l'Acord antidumping i a l'Acord sobre Agricultura conclusos en el marc de l'OMC.

En la negociació d'acords comercials amb tercers estats, una preocupació constant del sector agroalimentari ha estat la de veure postergat -a l'hora de realitzar concessions per a la conclusió d'aquests acords- en favor del sector industrial i el sector serveis, amb el consegüent temor a convertir el sector primari en una simple "variable d'ajust". Aquesta inquietud està en l'origen dels estudis periòdics -iniciats el 2016- sol·licitats pels Ministres d'Agricultura de la UE a la Comissió Europea sobre els efectes econòmics acumulatius de les negociacions comercials en curs i previstes (fins al 2030) sobre el nostre sector agrícola. L'última actualització presentada aquest any ve a confirmar la conclusió ja assolida en l'anàlisi inicial de 2016 que, contràriament a aquests temors, els 12 acords de lliure comerç examinats haurien de beneficiar, considerats simultàniament, al sector agroalimentari de la UE, tot i l'existència d'alguns sectors vulnerables (boví, caprí, aus de corral, arròs, sucre).

Fa escassament un any, el president Macron va assenyalar que "l'agricultura hauria d'estar fora de les lleis de mercat".

Creu que té raó? És necessari considerar a l'agricultura com un sector a part de la resta?

El mateix Tractat de Funcionament de la UE, disposa que en l'elaboració de la PAC s'hauran de tenir en compte "les característiques especials de l'activitat agrícola", que resulten de l'estructura social de l'agricultura i de les desigualtats estructurals i naturals entre les diferents regions agrícoles. Afegeix, de totes maneres, aquest precepte que als Estats membres **l'agricultura constitueix "un sector estretament vinculat al conjunt de l'economia"**. Per la resta, l'article 42 del Tractat preveu la possibilitat de modular en la seva aplicació a la producció i al comerç dels productes agrícoles les normes sobre la competència del Tractat (art. 101-106), habilitació que ha generat el patrimoni legislatiu relatiu a la cooperació en el sector agrícola mitjançant, en particular, les organitzacions de productors i les cooperatives, així com al reforçament de la posició negociadora dels agricultors en l'àmbit de la cadena alimentària.

Per la seva banda, la Comunicació de la Comissió -abans esmentada- sobre el futur dels aliments i de l'agricultura, de 29 de novembre de 2017, punt de partida de la reforma en curs, al temps que posa l'accent en què la PAC va permetre el desenvolupament del mercat únic més integrat, reconeix que, a diferència de la major part dels altres sectors econòmics, l'agricultura està permanentment exposada a una sèrie de riscos: climatologia variable, preus volàtils, catàstrofes naturals, plagues i malalties, amb el resultat que, cada any, al menys el 20% dels agricultors perd més del 30% dels seus ingressos en relació amb la mitjana dels tres anys anteriors.

Tot i assumint aquestes característiques i riscos inherents a l'activitat agrícola, un dels objectius específics de la nova reforma rau en millorar l'orientació a mercat i augmentar la competitivitat de l'agricultura europea.

Moltes gràcies

Lectures recomanades

Ramon d'Abadal i de Vinyals

Investigador de la nostra història

Santi Ponce i Vivet

En motiu de la commemoració del cinquantenari de la mort de Ramon d'Abadal, el historiador Dr. Santi Ponce ha publicat aquest llibre, que acompanya l'exposició: "Ramon d'Abadal i de Vinyals, investigador de la nostra història".

Aquest professor de la Universitat de Vic, a més, ha estudiat les transformacions agrícoles de la Plana de Vic dels segles XVIII-XIX; i ens explica que l'Institut Agrícola, aleshores, organitzava certàmens i actuacions per engrescar als membres de l'Institut a impulsar canvis tècnics per aconseguir unes propietats actives en l'agricultura.

Joaquim d'Abadal i Calderò va ser un dels membres de l'Institut Agrícola de finals del segle XIX i segurament el seu fill, el nostre historiador, va creixre imbuït d'aquesta preocupació per posar l'agricultura en el món tecnològic. Ramon d'Abadal assumeix la gestió al 1917 deixant aparcada la seva preparació acadèmica i les recerques històriques durant 30 anys.

D'aquesta època ens diu Camps i Arboix: *"Va adquirir tota la gamma de maquinària de labor amb àmplia visió agrària i d'una ramaderia més productiva; i, mantenint els contractes de parceria, va emprendre el cultiu directe."*

En una entrevista a Destino, Ramón d'Abadal li diu a Baltasar Porcel: *"...en rigor jo soc un aficionat a la història...ja us he dit que m'he guanyat la vida i visc de fer de pagès."* I a Josep Mª Espinàs li diu: *"Els meus Treballs històrics evoquen l'ahir de manera convincent, perquè l'esperit de l'ahir, jo no ho vaig aprendre en els llibres sinó que ho vaig respirar a la meua pròpia terra."*

Així, en Josep Pla en el llibre Homenots ens diu: *"El senyor d' Abadal no és mai un historiador llibresc, perquè el que l'interessa dels documents és el que hi ha sota de la història: la passió humana pura i simple de la forma més estricta i directa que representen els pagesos."*

El seu carnet d'identitat posava " AGRICULTOR ", cosa que li va ocasionar algun entrebanc quan anava a fer alguna conferència o congrés per Europa, doncs a la frontera es creien que anava a fer la verema a França i li posaven traves per passar.

El llibre sintetitza la trajectòria vital i professional d'una manera molt didàctica i fàcil de llegir. Els seus treballs històrics i recerca de documents d'abans de l'any 1000, situen al nostre historiador en un dels principals medievalistes europeus. La seva producció acadèmica, reconeguda per les principals institucions, aporta un coneixement fonamental per entendre la història política i jurídica de Catalunya a l'edat Mitjana.

Home arrelat a la terra, de conviccions fermes, destacava, en paraules de Santiago Nadal per *"la seva senzillesa en el tracte que considero un dels aspectes més 'juvenils' de la seva actitud davant la vida mantinguda dins els 80 anys llargs de la seva existència. En això Ramon d'Abadal i de Vinyals era no solament un intel·lectual profundament guanyat per la seva especialitat, en aquest cas la història; era també un senyor – i també un pagès, com ell li agradava nomenar-se, que en la seva pròpia sang i en les mateixes tradicions familiars, en el seu arrelament a la terra, tenia com un hàbit ancestral de considerar la mutabilitat dels temps, la diversitat de les persones i la fragilitat de les posicions"*.

Taula de Treball per al desenvolupament econòmic i agroalimentari del Baix Llobregat

L'INSTITUT AGRÍCOLA, juntament amb la patronal del Baix Llobregat, AEBALL, i el suport de les Cooperatives Agrícoles de Gavà i Viladecans, han impulsat la creació d'aquesta Taula per a la promoció del sector agroalimentari de la comarca de la que també en formen part els Ajuntaments de Gavà, Viladecans i Sant Boi de Llobregat.

La zona del delta del Llobregat, per la seva immillorable situació geogràfica, sempre ha estat punt de confluència d'activitats econòmiques i d'infraestructures que abasteixen de productes i serveis a tota l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

La recent notícia del projecte del possible allargament de la tercera pista de l'Aeroport de Barcelona ha tret a la llum un seguit de situacions i problemàtiques que cal resoldre, d'una vegada per totes.

És innegable la profusió de polígons industrials i zones d'activitats logístiques que trobem al llarg de tota la vall baixa del riu Llobregat. Així mateix, tampoc és indiscutible l'enorme xarxa d'infraestructures viàries, ferroviàries, portuàries i aeroportuàries que hi ha. Però sembla que la majoria ignora que també hi ha instal·lat un sector agroalimentari potent. Centenars d'empreses agràries i agroalimentàries que abasteixen d'aliments i productes alimentaris a la metròpoli de Barcelona.

Des de l'INSTITUT AGRÍCOLA hem volgut deixar ben clar que aquest sector no pot ser de cap manera menystingut ni ignorat. Ni per la ciutadania, a la que alimenta i dona feina, ni per les Administracions a les que manté amb els corresponents impostos i activitats econòmiques, ni tan sols pels suposats protectors d'uns espais naturals que, en molt casos, han sobreviscut gràcies a la cura que han tingut els propietaris de les empreses agràries afectades.

Per tant, per fer-nos ressò de la potència del sector agroalimentari al Baix Llobregat, així com ser un interlocutor vàlid i representatiu enfront qualsevol actuació que afecti al bé patrimonial més important d'una empresa agrària, com és el sòl, hem impulsat una Taula de Treball

Aquesta Taula de Treball està formada per la pròpia organització empresarial AEBALL, l'INSTITUT AGRÍCOLA, i els Ajuntaments de Gavà, Viladecans i Sant Boi de Llobregat. I ja ens hem posat a treballar.

Els principals punts que volem tractar són:

- Promoure la consecució d'un veritable Hub Agroalimentari a la zona agrícola del Baix Llobregat, tot potenciant el sector empresarial agroalimentari que ha estat l'autèntic pal de paller de l'àrea metropolitana durant la pandèmia en contribuir, d'una forma decisiva, a la sobirania productiva i alimentària de tot Catalunya i en particular de l'àrea metropolitana. Ara és el moment d'atreure talent i innovació, aprofitar les innegables sinergies i avantatges que la proximitat als mercats pot oferir, i esdevenir novament punt de referència en l'àmbit agroalimentari.
- Aconseguir la menor afectació possible de sòl agrícola per compensar els espais naturals protegits que puguin quedar afectats per l'allargament de la pista de l'Aeroport. L'exemple a seguir ens el marca Europa amb l'ampliació del Port de Rotterdam. Allà es va compensar cada hectàrea afectada amb únicament una hectàrea i mitja addicional.
- Consensuar i posar en marxa un pla de gestió únic i integral de la xarxa de recollida i conducció de les aigües pluvials del delta del Llobregat. Evitant els enormes perjudicis econòmics que les constants i periòdiques inundacions provoquen a les explotacions agràries, especialment del marge dret del delta del Llobregat –amb una extensió aproximada de 5.430 hectàrees. Pla que ha de comptar amb la participació, implicació i finançament de les Administracions i entitats competents.
- Establir un pla de gestió dels nous espais naturals protegits que evitin i redueixin al mínim els perjudicis a les empreses i propietats limítrofes. Especialment els danys de fauna que s'alimenten de les plantacions agrícoles.

La nostra objectiu és que aquesta Taula de Treball segueixi treballant per aquest projecte i per d'altres que en puguin venir. Vetllant sempre per a la promoció i defensa del sector econòmic agroalimentari del Baix Llobregat.

Clam unitari empresarial a favor de l'acord per l'ampliació de l'aeroport Barcelona- El Prat

La representació del món econòmic, institucional, social i cultural de Catalunya i Barcelona es reuneixen i demanen a AENA, a la Generalitat de Catalunya, als ajuntaments del Area Metropolitana i a la Comissió Europea que facilitin l'acord que permeti aprovar l'ampliació.

Amb l'ampliació de l'aeroport es fomenta la connectivitat amb més vols directes al món, tindríem més implantacions internacionals, es creen llocs de treball, activitat empresarial i valor afegit.

El necessari acord per aprovar l'ampliació de l'aeroport de Barcelona s'ha col·locat al centre del motor de la recuperació econòmica després de més d'un any de crisi sanitària i econòmica. Les 200 entitats i institucions més rellevants del món econòmic, social i cultural de la ciutat de Barcelona i del conjunt de Catalunya, i que representen la pràctica totalitat del PIB català i a 2,4 milions d'assalariats dels sectors privat, s'han adherit al Manifest "Sí a l'ampliació de l'aeroport JT Barcelona-el Prat" i han participat avui a Esade en un acte que incorpora tota la carga simbòlica de l'inici d'una nova etapa.

L'acord ha de ser possible en les pròximes setmanes. És un dels punts crítics que ha destacat el president de Foment. "Tenim tot menys temps. El temps no sobra. L'acord ha de ser ràpid", ha dit. Ha recordat que l'acord obre la via per a una inversió de 1.700 milions € i a la creació de 350 mil llocs de treball (83 mil directes i 267 mil indirectes), segons les previsions d'AENA.

"Volem que Barcelona segueixi estant al món, però amb més força, volem ser un país cosmopolita, modern i innovador, no volem caure en la decadència econòmica i que Barcelona acabi convertint-se en una capital de província com qualsevol del sud d'Europa", ha continuat Sánchez Llibre.

Sánchez Llibre ha destacat que aquest projecte d'ampliació comporta "la protecció de la biodiversitat i l'ampliació dels espais naturals, mitjançant un diàleg sincer entre totes les parts".

L'ampliació és una oportunitat per la indústria agroalimentària i de proximitat del Baix Llobregat que garanteix el subministrament de la metròpoli. Hem d'estar a l'altura de les circumstàncies. Hem perdut masses oportunitats. Les autoritats han d'escoltar i auscultar el pols de la societat a l'hora de prendre decisions transcendents".

Los empresarios urgen a un pacto con Aena para El Prat

INVERSIÓN DE 1.700 MILLONES / Unas 200 compañías y organizaciones empresariales piden ejecutar las obras de ampliación para impulsar la economía de Cataluña

Artur Zardán, Director

Bajo el lema Todos por la ampliación del aeropuerto, un centenar de empresarios y representantes de entidades participan ayer en un acto en Esade con el objetivo de apoyar los planes de Aena de destinar unos 1.700 millones de euros a elevar la capacidad anual de El Prat desde los 55 millones de pasajeros actuales a los 70 millones en 2030.

Su presidente, Manuel Lacort, ha señalado un aumento de actividad en las últimas semanas en Cataluña con el reto de comenzar de la necesidad de construir una terminal sustituta para vuelos intercontinentales y de ampliar en 800 metros la pista del lado sur. La declaración de la zona protegida de la Ricarda será contemplada en una proposición de la D.L. La minor oposición

Los representantes de las entidades empresariales, ayer, en Esade.

En el acto de Esade participaron Cellnex, Repsol, Ficoso, Saba y Grifols, entre otras compañías

ridad y de imagen de no llevar a cabo esta inversión sería altísimo para la economía". "Es imprescindible y responde a un imperativo de interés público general, de carácter social y económico".

El món econòmic uneix la seva veu per defensar el futur de l'aeroport

Unes 200 entitats empresarials reclamen avui un acord per a l'ampliació

Prep de dues-centes entitats econòmiques de Catalunya i la resta d'Espanya, encapçalades per Foment del Treball, i entre les quals figuren el Cercle d'Economia, la Cambra de Comerç, Esade, el RACC, Pimec, el propi IAGI o l'associació espanyola de línies aèries ALA, els ajuntaments locals i el Govern i els ajuntaments següents: "un gran pacte institucional" per aprovar l'ampliació de l'aeroport de Barcelona.

Sota el títol "Sí a l'ampliació d'interès econòmic i social", els líders d'entitats, aforismes a càrrec d'entitats, demana motius per un centenar de milions d'euros per a l'ampliació de l'aeroport de Barcelona. I si fa 14 anys l'HESE va acollir un acte per divulgar la importància de l'aeroport per al desenvolupament econòmic, aquest any hem de felicitar Esade per acollir la divulgació del creixement que vol per al nostre aeroport.

La covid i la quantitat de reunions que hem passat a les últimes setmanes de manifest la gran diferència entre reunir-se de manera presencial o de fer-ho en línia. Passa el mateix amb la formació. Així sí, ribens cada dia instacions per a conferències en línia dels Estats Units, Llatinoamèrica, la Xina o de qualsevol país europeu.

L'aeroport ajuda les nostres empreses, universitats, clíniques i hospitals, botigues, botigues, a tota l'economia. Un aeroport ben connectat fa venir turistes, milions més. Una empresa europea que plantja posar el seu centre d'investigació, amb persones de molts països, en contacte amb experts d'universitats internacionals i amb empreses proveïdores o distribuïdores, triaria una ciutat amb un aeroport ben connectat amb el món. Amb vols directes un científic podria sortir de Barcelona a les 9h del matí i anar a Boston a les 10 h, hora d'arribada. Podria assistir a un acte a Harvard amb un diàleg. Les reuni-

80 LA VANGUARDIA ECONOMIA

Pedro Nuño

Felicitant

hem de felicitar gairebé totes les associacions empresarials i, sobretot, Josep Sánchez Llibre, president de Foment del Treball, que ha liderat aquesta trobada per entitats del desenvolupament de l'aeroport de Barcelona. I si fa 14 anys l'HESE va acollir un acte per divulgar la importància de l'aeroport per al desenvolupament econòmic, aquest any hem de felicitar Esade per acollir la divulgació del creixement que vol per al nostre aeroport.

Empresaris, professionals, metges i acadèmics volen un aeroport millor, més vols directes al món

d'un empresari més les dè, iudicem, però dubte, més implantacions internacionals i de més nivell. El desenvolupament en la seva veu que ens hem de connectar més, però que hi ha una gran necessitat de parlar amb els nostres experts, col·legues, directius o subdirectius i que en aquestes converses, no planificades, surten idees, possibles propostes, accions i decisions, cases que nos es poden venir per internet sense saber qui les veu.

Però, avui dia, davant qualsevol projecte oportunitat és que es dediqui a la sostenibilitat i hem d'entendre que per a molts d'ells aquest tema és bàsic per diversos motius. Ens l'ort per guanyar-se la vida. Els avions creixen considerablement, per tant, contínuament, i nos fan molt treball. Així que per a alguns sostenibilitats és molt important els aerports.

El projecte d'ampliació de l'aeroport de El Prat, no es pensaria en funcionament fins d'aquí més de cinc anys. Els fabricants d'avions estan anticipant en tant cada vegada més selectores i noves construccions. Així que, si no fem el projecte, d'aquí cinc o sis anys els fills dels que es manifesten ara es manifestaran contra els que estiguin al govern per no haver-ho fet. Manifestar-se és més fàcil que construir i gestionar els millors aerports.

Per fer veure que es preocupa del tema, el Govern ha creat una "taula". No sé qui empararà aquesta "taula" que no sap gairebé res d'empresaris, professionals, metges i acadèmics volen un aeroport millor, més vols directes al món. Els que viuen al costat de les pistes volen a l'aeroport o que els paguin alguna cosa pel soroll, que això es transformaria en música. Qui pot contribuir a una Barcelona millor? Els doctors aquí i este segur que l'entencen.

Barcelona té dues juntes: l'HESE i Esade. Esade té la veu dels experts, aquesta col·loca a més, totos, durs fan servir molt l'aeroport sin excusar del món.

L'aeroport ajuda les nostres empreses, universitats, clíniques, hospitals, hotels, botigues, tota l'economia. Una empresa europea que planeja posar el seu centre d'investigació, amb persones de molts països, en contacte amb experts d'universitats internacionals i amb empreses proveïdores o distribuïdores, triaria una ciutat amb un aeroport ben connectat amb el món. Empresaris, professionals, metges i acadèmics volen un aeroport millor, més vols directes al món. (Pedro Nuño- Felicitant)

SÍ A L'AMPLIACIÓ DE L'AEROPORT JT BARCELONA-EL PRAT

L'Aeroport Josep Tarradellas Barcelona – El Prat és un dels principals motors de competitivitat, ocupació i futur de Barcelona, Catalunya, Espanya

L'Aeroport de Barcelona - El Prat està esgotant la seva capacitat.

Per incrementar la seva capacitat cal construir la terminal satèl·lit ja prevista i l'allargament d'una de les pistes

a través de la seva darrera ampliació, per a que contribueixi a la recuperació econòmica.

L'Aeroport de Barcelona podrà reforçar el seu paper de "hub"

on cal una gestió de l'aeroport de km 0.

L'ampliació de l'Aeroport permet situar Catalunya i Barcelona al món, i no només esdevenir un destí del turisme sostenible.

No es pot renunciar a una inversió de 1.600-1.700 milions d'euros en una infraestructura que contribueix el 7% del PIB de Catalunya.

L'Aeroport Josep Tarradellas Barcelona – El Prat és un dels principals motors de competitivitat, ocupació i futur de Barcelona, Catalunya, Espanya i la Regió Euro Mediterrània. Les successives ampliacions de l'Aeroport al 1992 i al 2009 han demostrat la importància de disposar d'un aeroport competitiu per tot el que aquest significa en ocupació de qualitat, capitalitat mediterrània, desenvolupament industrial, logístic, innovador i de l'economia del visitant.

L'Aeroport de Barcelona - El Prat, amb el seu actual disseny i configuració, està esgotant la seva capacitat. La xifra de gairebé 53 milions de viatgers registrats l'any 2019 es va apropar a la seva capacitat màxima de 55 milions.

Per incrementar la seva capacitat, cal construir la terminal satèl·lit ja prevista i l'allargament d'una de les pistes; addicionalment aquestes obres donarien a l'aeroport una dimensió adequada per assolir un paper destacat de hub. En aquest sentit, cal mantenir el "camp de vol" de 90 vols/hora amb el que es va fer i plantejar el seu Pla Director vigent, que ara es desplega en la seva totalitat.

Només la reducció de l'activitat econòmica, dels moviments de les persones i dels vols generada per la pandèmia ha donat una no desitjada treva que, benauradament, sembla estar arribant a la seva fi. Ara del que es tracta és que l'Aeroport de Barcelona-El Prat, a través de la seva darrera ampliació, contribueixi a la recuperació econòmica de Catalunya i al seu creixement.

Amb la seva ampliació, l'Aeroport de Barcelona podrà reforçar el seu paper de "hub" intercontinental pel qual hem estat lluitant durant anys, i donar sentit a la feina, que des de fa anys es fa, per atreure vols intercontinentals i de llarga distància. "Hub" que exigeix que es doni en un mateix aeroport, alhora que reforça els aeroports de Reus i de Girona-Costa Brava, com a destí punt a punt, de la mateixa manera que es fa en d'altres de les principals ciutats europees.

Barcelona ha de poder escollir el tipus de visitant que li comporta més valor afegit en termes de coneixement, inversió, tecnologia, cultura, etc. En la situació actual, l'aeroport està limitat per la seva infraestructura, provocant que destinacions interessants per a la societat catalana no es puguin abordar degut a aquestes limitacions. Cal una gestió de l'aeroport de km 0.

L'ampliació de l'Aeroport permet situar Catalunya i Barcelona al món, i no només esdevenir un destí de turisme sostenible, sinó dinamitzar l'activitat econòmica generant ocupació, atracció i retenció de talent i inversió internacional, elements necessaris per fer realitat altres polítiques posades en marxa per al creixement dels nous sectors econòmics verd i blau

Amb la situació actual i el dèficit històric d'infraestructures denunciada per la societat civil catalana, no es pot renunciar a una inversió de 1.600- 1.700 milions de euros en una infraestructura que contribueix el 7% del PIB de Catalunya, i que, amb l'ampliació, arribaria a una contribució del 9%.

Per tot això, les entitats que signem i ens adherim a aquest manifest, considerem que:

Cambra de Comerç
de Barcelona

CERCLE D'ECONOMIA

esade

Foment 250

Pimec
Molta gent i moltes
empreses de Catalunya***L'ampliació de l'Aeroport és imprescindible i******respon a un imperatiu d'interès públic general, de caire social i econòmic******en un món cada cop més global i urbanita; la necessitat d'un Aeroport de primer nivell, per atreure talent i inversió******perfectament compatible amb la protecció de la biodiversitat,******amb una significativa compensació, i lligada a la seva integració a la Xarxa Natura, amb una forta protecció legal.******Ha de portar-se a terme amb ple respecte a l'ordenament jurídic, amb plena seguretat jurídica******conciliable amb el Port de Barcelona.******ja que el cost d'oportunitat i d'imatge de no portar a terme aquesta inversió seria altíssim per a l'economia, alhora que******és una decisió neutra en relació al seu concret sistema de gestió de Catalunya.***

L'ampliació de l'Aeroport és imprescindible no només des de la perspectiva de l' "economia del visitant" i de la ciutat de Barcelona, que en cap cas volem menysprear; sinó també, i molt fonamentalment, per a la localització a Barcelona, a la seva Àrea Metropolitana, a les comarques que l'envolten i a tot Catalunya, d'iniciatives empresarials internacionals.

L'ampliació de l'Aeroport respon a un imperatiu d'interès públic general, de caire social i econòmic; dels ciutadans de Catalunya, tant dels empresaris com de la resta de la ciutadania; i reclama el consens de totes les administracions i de les poblacions implicades.

Tot i que resulta obvi la seva dimensió turística, també ho és per aprofundir en el desenvolupament d'activitats d'alt valor afegit, que exigeixen, en un món cada cop més global i urbanita, la necessitat d'un Aeroport de primer nivell per atreure talent i inversió. Aquest aeroport cal que vingui caracteritzat per la seva connectivitat amb Europa, i especialment amb la resta del món, amb una importància creixent dels vols transoceànics, que s'ha produït en els darrers anys de la mà del Comitè de desenvolupament de rutes aèries del mateix.

L'ampliació de l'Aeroport ha d'ésser perfectament compatible amb la protecció de la biodiversitat, mitjançant l'adopció de les mesures compensatòries adequades i proporcionades. Cal un diàleg sincer entre les administracions i les associacions implicades que permetin la recerca del consens i l'adopció de la solució que millori la situació de partida econòmicament i mediambiental. En un context d'economia verda, ambdues van juntes de la mà, i es necessiten mútuament.

Aena s'ha de comprometre, també, a que les actuacions projectades per a la consolidació de l'Aeroport Josep Tarradellas Barcelona-El Prat comportin no només la mera restauració, sinó la compensació dels espais naturals afectats en relació d'1 a 10, així com la creació d'un nou espai natural del Delta del Llobregat amb una ampliació de la superfície protegida superior al 25% de l'actual, d'acord amb un procediment exigent establert per la Comissió Europea que ha de tramitar la Generalitat de Catalunya per a la modificació de la Xarxa Natura, on s'inclourien els terrenys que Aena adquiriria.

L'ampliació de l'Aeroport ha de portar-se a terme amb ple respecte a l'ordenament jurídic català, espanyol i europeu en general i, especialment, de protecció de la biodiversitat, amb plena seguretat jurídica.

L'ampliació de l'Aeroport ha de ser plenament conciliable amb el Port de Barcelona, i així ho exigim, i ha de permetre, el desenvolupament harmònic d'ambdues infraestructures que són rellevants.

El cost d'oportunitat i d'imatge de no portar a terme aquesta inversió seria altíssim per a l'economia de Catalunya, en el que es perdria competitivitat, per una banda, i connectivitat en un món cada cop més global, per l'altra. Alhora que seria senzillament inacceptable en moments de tanta necessitat de recuperació econòmica.

L'ampliació de l'Aeroport és una decisió neutra en relació al seu sistema concret de gestió i no el perjudja. Simplement, millora la infraestructura.

L'Aeroport de Barcelona ha d'aprofitar les finestres d'oportunitat que se li obren, per la qual cosa

reclamem l'Acord, amb un missatge clar i contundent de consens en relació a l'interès públic que justifica l'ampliació,

que caldrà també aprofundir en la seva connectivitat ferroviària, ja sigui en rodalies, com en trens AVE

i compromís amb els plans de futur dels Aeroports de Girona-Costa Brava i Reus .

El país necessita polítiques de creixement,

que es prioritzin les infraestructures i no podem renunciar al progrés que comporten

L'Aeroport de Barcelona ha d'aprofitar les finestres d'oportunitat que se li obren, i, més en moment de crisi com l'actual, ha de saber esbrar el seu potencial per tal d'afavorir activitats d'alt valor afegit.

Les entitats signatàries d'aquest manifest reclamem l'Acord entre AENA, la Generalitat, l'Àrea Metropolitana de Barcelona, i els Ajuntaments de Barcelona, el Prat, Gavà, Viladecans, Sant Boi (i la resta dels Ajuntaments afectats), per tal d'enviar a les institucions europees un missatge clar i contundent de consens en relació a l'interès públic que justifica l'ampliació, i a les mesures de compensació mediambiental que cal adoptar; per tal de facilitar la seva execució; i la més ràpida obtenció dels positius retorns econòmics i socials derivats de la mateixa.

D'altra banda, en un món interconnectat, cal aprofundir en la capacitat de l'Aeroport Barcelona-El Prat per consolidar-lo com a *hub* internacional, alhora que caldrà, també, aprofundir en la seva connectivitat ferroviària, ja sigui en rodalies, com en trens AVE, per apropar aquesta infraestructura al territori.

Així mateix, Aena ha de mantenir el seu compromís amb els plans de futur dels Aeroports de Girona-Costa Brava i Reus, pels que s'ha de continuar apostant amb inversions destacades, que a més de la seva mobilitat internacional pròpia, han d'esser complementaris al desenvolupament del *hub* de Barcelona, ja que són aeroports imprescindibles en el sistema aeroportuari català i motors socioeconòmics fonamentals per a Catalunya.

Les entitats que signem i ens adherim a aquest manifest diem que:

El país necessita polítiques de creixement, que permetin dinamitzar l'economia alhora que afavorir la cohesió social. Sense creació de riquesa no és possible la seva redistribució, ni personal ni territorial. Sense creació de riquesa, l'Estat del Benestar esdevindrà insostenible.

Cal que es prioritzin les infraestructures públiques i privades vitals per al país i per al seu desenvolupament, que li permeti competir internacionalment i reduir el seu dèficit històric denunciat per la societat civil catalana. No podem renunciar al progrés que aporten les infraestructures, per la qual cosa, i més quan ens hi falten, per això, cal treballar per assolir els consensos necessaris per dur-les a terme.

L'Institut Agrícola participa en l'elaboració d'un Pla de contingència per garantir el subministrament d'aliments i la seguretat alimentària a la UE

En el marc de l'estratègia De la Granja a la Taula, la Unió Europea està avaluant la resiliència del sistema alimentari amb l'objectiu de crear un Pla de contingència que asseguri el subministrament alimentari a la UE en cas de futures crisis.

Workshop – Contingency plan for ensuring food supply and food security

L'Institut Agrícola, en representació de **SMEUnited**, va participar el passat 20 de maig en una sessió de treball organitzada conjuntament per la DG d'Agricultura i Desenvolupament Rural i el Centre Comú d'Investigació de Sevilla on economistes, acadèmics i experts en agroalimentació van debatre sobre diversos aspectes a tenir en compte en relació amb la creació d'aquest pla.

En quant a la **preparació per a les crisis alimentàries i els processos necessaris** hi destaca la creació d'un mecanisme comú de resposta de la UE previst com un fòrum permanent amb la participació dels Estats Membres i la possible participació del sector privat. Sobre la necessitat d'una major coordinació, es va parlar sobre quins actors incloure per organitzar una resposta concertada a futures crisis o com assignar responsabilitats. També es va tractar el tema de la comunicació de cara al públic i el perill que suposa crear una "crisi dins una crisi" en relació amb la desinformació o les *fake news*. Els recursos o pressupostos necessaris, així com la planificació d'escenaris i simulacions d'entrenament van ser una altre qüestió a tenir en compte.

Sobre els **preparatius del pla de contingència**, es va parlar d'aspectes relacionats amb la previsió de les

amenaces (avaluació de riscos, tècniques, aprendre de crisis anteriors, tenir en compte les crisis transfrontereres...), l'avaluació de vulnerabilitats (dependència d'ingredients crítics tipus additius, o de socis comercials potencialment poc fiables, monitoratge de la resiliència a nivell granja, principis clau com la diversificació o redundàncies...) i el seguiment d'amenaces i de l'evolució de les crisis (sistemes d'alerta primerenca, d'informació de mercats, eines i plataformes de suport a la presa de decisions basades en la ciència...).

En relació amb les **eines necessàries** el debat es va centrar en dos temes principals: les crisis de la producció agrícola i aconseguir que les cadenes de subministrament siguin més resistents. Sobre el primer tema, es va parlar d'intervencions al mercat, existències estratègiques, instruments de gestió de riscos, disponibilitat de fons d'emergència i fer que la producció sigui més resilient. En quant a les cadenes de subministrament, es va tractar sobre la integració cada vegada més estreta de les etapes, les fonts de risc, qüestions relatives a les concentracions de mercat i l'augment de la competència, cadenes més curtes, garantir que el producte es pugui moure fàcilment, i la inversió en instruments de resiliència comercial.

TRICIC! E!

GEST · HUMOR · LLENGUATGE

**PALAU
ROBERT**
Catalunya en valor

PALAU ROBERT

Passeig de Gràcia, 107
08008 Barcelona
Tel. 932 388 091

palaurobert.gencat.cat

Segueix-nos a:

FOTOGRAFIA POLDO POIMÉS

EXPOSICIÓ DES DEL 03.05.2021 FINS AL 03.10.2021 ENTRADA LLIURE

Catalunya
2030

Generalitat
de Catalunya